

RODICA OJOG-
BRASOVEANU

Plan diabolic

Ediția a II-a

NEMIRA

Coperta: Oana BĂNDĂRĂU, Ana NICOLAU
Lector: Angela DUMITRICĂ
Tehnoredactori: Magda BITAY, Alexandru CSUKOR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OJOG-BRAȘOVEANU, RODICA
Plan diabolic / Rodica Ojog-Brașoveanu. - Ed. a 2-a. -
București: Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978-606-43-0603-6

821.135.1

Rodica Ojog-Brașoveanu
PLAN DIABOLIC

© Nemira, 2015, 2020

Tiparul executat de ART PRINT S.A.
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0603-6

Cuprins

1. Cursă pentru infern.....	5
2. Ciudățeni la zece mii de metri	18
3. Verdictul	26
4. <i>Rendez-vous</i> cu moartea.....	34
5. <i>Love story</i>	43
6. Adevărata existență a domnului Pantelimon-Ciolac	54
7. Ucigașul.....	60
8. Omul cu două fețe	76
9. „Pentru un pumn de dolari“	87
10. <i>Sturmbannführer</i> SS, doctor Iosif Potra, mă recunoști?	97
11. Diavolul Alb surâde	104
12. Plan de evadare.....	110
13. O experiență fără precedent	122
14. În numele justiției	134
15. Layton – omul providenței	147
16. Urme	158
17. Miss Dorothy James-Porter găsește cheia problemei..	169
18. Stupefacție	182
19. Pledoarie pentru omor	191
20. O crimă colectivă	223
21. <i>Finis coronat opus</i>	232

CURSĂ PENTRU INFERN

Avionul aluneca printre nori. În noaptea sumbră, cu risipă de întuneric, hublourile luminate căscau ochi incandescenti. Pasagerii își scosese răzătoarele de siguranță și, răsturnați în fotolii, înșăilau conversații indiferente, răsfoiau absent reviste, oprindu-se doar la fotografiile și caricaturi, sau urmăreau stewardesa înaltă, cu gât de lebedă. Se mișca grațios și zâmbea amabil primind comanda: țigări, cafea, coniac...

Cineva se uită la ceas. Zburau de 15 minute.

- Mai avem două ore...

Lumina se stinse brusc. Avionul se cabră și își continuă zborul sfredelind negura închegată. Un monstru orb, suspendat la zece mii de metri. În pânțele de aluminiu, țipetele se învâlmășeau.

Apoi lumina se aprinse. Călătorii se priviră surprinși, fără glas. Stewardesa se repezi în cabina de comandă. Prin ușa deschisă se vedeau două trupuri însângerate, prăbușite peste aparatele de la bord.

Ambii piloți fuseseră înjunghiați.

Lividă, stewardesa confirmă dublul asasinat. Înainte de crimă, fusese pus în funcțiune pilotul automat. Vor continua să zboare atât timp cât există carburant. Afară doar dacă vreunul din pasageri e în stare să readucă aparatul la sol.

Oamenii se priviră cu disperare mută. Fata măsură lung chipul fiecăruia, apoi rosti împleticit:

– Peste patru ore ne prăbușim!

Incidentul a avut loc în noaptea de 13 iulie, la puțin timp după decolarea cursei de Viena.

Un ceas și jumătate mai devreme, pasagerii se îndreptau spre aeroport...

Elena Hagianu închise flaconul de colonie și privi în lungul odăii. Se opri în fața unei fotografii vechi, făcute cu 40 de ani în urmă. Purta o rochie ușoară de muselină. Florentina uriașă, albă îi acoperea o parte din obraz. „Să nu te fotografiezi nicio dată cu pălărie. Se demodează și după aceea pari teribil de caraghioasă...” Riri, drăcoaița aceea mică, avea dreptate...

– Ei, ești gata?

Dimitrie Hagianu își îmbracă treciul din mers. Era un bătrân distins, cu nas mare, cărnos și o linie amară a gurii.

Femeia zâmbi tulburată:

– Știi, am emoții...

O bătu ușurel pe obraz:

– Copilării! Grăbește-te, te rog! Trebuie să fim la aeroport cu cel puțin o oră înainte.

În urma lor, mult timp după aceea stăruia un parfum vag de violete. Femeia cu florentină din ramă continua să surâdă trist, ca unei aduceri aminte.

Caricaturistul Val Iacobescu privi încă o dată spre fereastra luminată de la etajul doi. Nevastă-sa, în bluză roz, cu un șal subțire azvârlit pe umeri, își flutură degetele în dreptul buzelor.

– Nu uita ce mi-ai promis! Te rog!

Bărbatul zvelt, elegant, cu alură de sportsman, zâmbi făcându-i șmecherește cu ochiul.

- În regulă!

Femeia se simți înduioșată.

„Ștregarul... La aproape 60 de ani... N-o să se schimbe niciodată.“

Iacobescu își mută valiza în mâna cealaltă. Opri un taxi:

- Aeroportul Otopeni!

Iustin Făgădău își încheie rasa până sus, la ultimul nasture, își potrivește pe frunte pălăria popească, apoi luă geamantanul și ieși. Încuie de două ori și prinse pe ușă un bilet:

„Revin peste două săptămâni.“

Ovidiu Diamantopol își lăsă cârjele pe bancheta mașinii și răsufli ușurat.

Șoferul întrebă fără să se întoarcă, prinzându-i privirea în oglinda retrovizoare:

- Unde mergem?

- Aeroportul Otopeni.

- Aha! Înțelese celălalt... Cursa de Viena, 22 și 5.

Diamantopol zâmbi distrat.

- Da, da... Cursa de Viena.

Abia își stăpânea tremurul mâinilor.

„În sfârșit! Dumnezeu! În sfârșit... Nu, n-a fost în zadar!“

Tot drumul nu văzu nimic. În fața ochilor avea o singură figură. O figură fără trăsături: Diavolul Alb.

Vasile Mareș își sprijinise tâmpla de fereastră. Înregistra prin sticla rece vibrațiile motorului, iar la fiecare hurducătură capul i se clătina convulsiv. Ținea gura ușor întredeschisă, ca oamenii care nu pot respira pe nas.

Economistul Anton Opreșan îl examină cu coada ochiului:

„Mde... I-o fi plătând să-și zgâlțâie creierii.“

Apoi îl uită. Departe, se vedeau luminile Otopenilor.

Laurențiu Pantelimon-Ciolac anunță răspicat, fără să-l întrebe nimeni:

– Am bilet pentru cursa de Viena de la ora 22 și 5!

Funcționarul îl privi indiferent:

– Și?

Ciolac își ridică bărbia și traversează plin de importanță holul. În drum mai opri două tinere în uniformă. Știa foarte bine ce are de făcut, dar nu se putea sătura de savoarea celor trei cuvinte emise de fiecare dată pe cel puțin două tonuri mai sus decât era necesar pentru a fi înregistrate: Cursa de Viena.

Miss Dorothy James-Porter se opri în mijlocul holului privind amuzată mulțimea: călători care soseau ori care plecau, hamali împingând cărucioare pline de valize, gură-cască, funcționari. Auzi vocea difuzorului:

– *Les passagers pour la course...*

Zâmbi. Îi plăcea agitația. Înșfăcă valiza, cutia de pălării, apoi o geantă de voiaj și se îndreptă cu pași țepeni spre biroul de informații.

În urma ei câțiva întoarseră capul. Era o apariție stranie. O femeie între două vârste cu un aer teribil de saxon. Deasupra bascului maro, pleștit pe-o ureche, o pană extrem de fină desena zglobiu un semn de întrebare.

Bărbatul din spatele biroului își astâmpără zâmbetul:

– Nu, n-ați întârziat. Avionul decolează la 22 și 5. Vama e la stânga.

O urmări lung cu privirea: „Ce chestie! Numai babalâci pleacă astăzi la Viena...”

Ridică din umeri și își aprinse o țigară.

Bătrânelul părăsi oficiul vamal cu un steguleț galben în mână. Ținea brațul îndoit și pe față i se citea o încordare maximă. Expresia amintea pe aceea a unui copil căruia i s-a încredințat o sarcină ce depășește în mod cert posibilitățile sale și e conștient de asta.

Stewardesa Nina Aldea îl așează în fotoliu mângâindu-l ușor pe umăr:

- Suntem cumiști, da?

Preotul Iustin Făgădău își ridică privirea. Avea o figură comună cu un aer blajin. Nu-i puteai ghici vârsta. O față placidă, fără riduri.

„Cam 48-50, maximum“, aprecie stewardesa.

- E bolnav?

Fata păru să ezite. Oftă:

- Senil. Ni l-a încredințat familia. La Viena e așteptat. Se foi neliniștită: Am puțină treabă și mi-e frică să nu facă vreo prostie.

- Du-te, fiica mea, zâmbi preotul.

Bătrânelul nu le dădu nicio atenție. Flutura stegulețul de hârtie suspinând încetișor:

- Uu! Uu! Uu!...

Prin peretele uriaș de cristal se vedea pista luminată, iar în capăt, la distanțe mari, trei avioane.

- Cel din mijloc e al nostru, preciza cu vădită intenție de conversație revizorul-contabil Laurențiu Pantelimon-Ciolac: BAC-1-11 prototip 1965.

Era un bărbat în vârstă, uscat. Când vorbea își fixa bărbia în piept încrețind pielea maxilarelor în pliuri adânci. În general, emana un aer de suficiență accentuat de glasul autoritar care părea să decreteze chiar atunci când emitea simple banalități.

Elena Hagianu zâmbi în gol, ca miopii. Un zâmbet amabil și distant în același timp. Era limpede că nu avea de gând să se lase abordată. Amănuntul nu ținea de o uscăciune înnăscută – femeia părea blândă și delicată –, ci de o mentalitate seniorială în privința cunoștințelor ocazionale. Se strânse lângă bărbatu-său suspinând ușor.

„Mă întreb dacă în viața ei a deschis singură o ușă, gândi Iustin Făgădău, îndreptându-și anteriorul pe genunchi. Dar expresia e divină. Resemnată și fericită în același timp.“

- Excelent avion! conchise Pantelimon-Ciolac.

Economistul Anton Oprișan își strâmbă acru colțurile gurii:

– Vacs!

Nichita Dumitrescu abandonă brusc stegulețul galben și, arătând cu degetul spre ceasornicul preotului, cu broderii emailate pe capac, scânci:

– Asta... Asta...

Iustin Făgădău îl examina în liniște. Ochiul bătrânelului, avizi, nu se puteau desprinde de jucăria strălucitoare. Aproape că-i vedeai lacrimile. Zâmbi și i-l întinse împreună cu lanțul... Celălalt îl apucă cu amândouă mâinile. Îl strânse la piept și începu să se legene. Din când în când, desfăcea pumnii și-l privea pe furiș, apoi îi strângea repede la loc.

– De ce întârzie ăștia? se interesă brusc iritat Anton Oprișan. Totdeauna întârzie! Parcă ar fi personalul de Buhuși! O porcărie!

Ochii mărunți împlântați la rădăcina nasului clipeau fără încetare, fulgerând scurt figura ascuțită de șobolan. Purta un trenchi căptușit, croit larg. Fularul gros îi îmbrobodea gura până în dreptul nărilor. Părea obsedat de-o singură idee: curenți de aer vrăjmași, uși deschise, răceli fatale.

– Probabil, opină preotul, încă n-au terminat revizia.

Contabilul interveni prompt:

– Ba deloc, domnilor, deloc! Mai sunt, nu-i așa, 22 de minute până la decolare. Își privi încă o dată ceasornicul, ridicând mult manșeta. Exact 22 de minute și 18 secunde. În maximum un sfert de oră ne invită la autobuz.

Celălalt clătină sceptic din cap.

– Aiurea!

– Permiteți? Laurențiu Pantelimon-Ciolac, revizor-contabil. Se apropie scoțându-și pălăria cu un gest larg. Și dumneavoastră tot la Viena, desigur...

– Tot! mormăi în silă Oprișan, înfundându-se în fotoliu și ridicând strategic gulerul hainei ca pe un paravan.

„Pentru omul ăsta, gândi Iustin Făgădău, nimic nu e în regulă. Îi miroase totul. Un tip obositor.“

Val Iacobescu zâmbi subțire. Răsfoia distrat, într-o atitudine plină de eleganță, revista ilustrată de pe genunchi. Arăta degajat și distins. Ochii negri, foarte tineri, sclipeau malițios: „Totul e să ne simțim bine.“ Sub mustața căruntă, retezată scurt, gura cinică zâmbea mereu. La mână îi strălucea un lăntșor de aur. Podoaba nu deranja, în ciuda vârstei, pentru că nimic nu putea efemina trupul viguros, ușor adus de spate, capul puternic, masculin, construit în unghiuri.

– Îmi dați voie? Laurențiu Pantelimon-Ciolac, revizor-contabil. Nu sunteți cumva caricaturistul Val Iacobescu? Mi se pare că v-am văzut la televizor.

Celălalt zâmbi evaziv.

– Da, da, îmi amintesc precis, continuă Ciolac. Împărțeți niște premii. Am urmărit întâmplător emisiunea. În general, nu-i așa, programul e slab...

– Execrabil! preciză Oprișan înfășurându-și fularul.

Se adresă unei stewardese care tocmai intrase:

– Închide ușa, domnișoară! Dumneata nu simți că-i curent? Hm, ca pe Bărăgan!

– Tânăra generație! oftă Ciolac. Niște neisprăviți! Nici frică, nici respect. Ce spuneam? A, da! Ca să fiu sincer, am cumpărat televizorul dintr-un capriciu. Nu mai conta, nu-i așa...

Iacobescu îi examină pantofii ușor scâlțiați, dar lustruiți cu grijă, hainele modeste fără strălucire, pălăria uzată. Individul nu făcea parte dintre aceia pentru care 5 000 de lei nu înseamnă nimic.

Dimitrie Hagianu își îngropă zâmbetul în colțurile gurii amare. Ținea tot timpul o sprânceană ridicată. Te așteptai ca în orbita căscată să strălucească un monoclu, dar ciobul de sticlă lipsea.

„Hm, își zise preotul. E incapabil să-și ascundă originea. Și în zdrențe, tot boier ar arăta...”

Elena Hagianu își întoarse capul spre Miss Dorothy James-Porter. Pana sensibilă cocoțată deasupra bascului maron dansă câteva clipe pe motivul aceluiași semn de întrebare.

Stătea țeapănă, cu buzele strânse și mâinile încleștate pe rama poșetei enorme. În ureche avea un aparat auditiv.

– Ce-ați spus? Întrebă în engleză.

Bătrâna tresări. Se înclină politicos:

– Nimic. Scuzăți-mă!

Miss Dorothy James-Porter reveni la aceeași atitudine încremenită.

– Hi! Hi! chicoti brusc Nichita Dumitrescu, mângâind ceasornicul ca pe un copil.

Diamantopol își trecu nervos degetele peste buze. Oamenii evitau să-l privească sau, delicați, simulau că nu-i observă infirmitatea. Nu te poți uita fix la o caricatură jalnică, o epavă umană. Trupul schilodit părea să n-aibă oase. O masă de țesuturi fără coloană vertebrală, prinsă într-un corset de piele cu articulații metalice. De la așa ceva îți întorci penibil privirea; indiferent, sau cu inima strânsă, dar păstrând aceeași impresie de penibil. Se întreba, undeva în subconștient, ce va deveni existența lui începând de mâine. Când timp de decenii ești victima aceleiași obsesii, aceluiași vis, aceleiași idei fixe, împlinirea e însoțită de un sentiment de frustrare. Rămâi dintr-odată buimac, îți lipsește ceva, intri într-o lungă vacanță de care nu știi cum să te bucuri. Își ridică privirea: „Oare m-a recunoscut? Sunt totuși peste treizeci de ani. O viață!“

Se simțea ușor toropit, ca după un anesteziec.

– Puf! Puf! Puf! Puf! suflă încetișor Nichita Dumitrescu.

Dădea din coate așa cum fac copiii când își imaginează că sunt locomotivă. Neatent, îl atinse cu mâna pe Vasile Mareș.

Scriitorul tresări puternic, parcă electrocutat. Țigara i se frânse între degete. Preotul zâmbi jenat:

– Nu vă supărați...

Mareș îl privi cu aerul că nu înțelege. Pe figura întunecată ochii aprindeau vâlvătăi.

„Abia se stăpânește.“ Iustin Făgădău îl examinează pe sub pleoapele coborâte. „Mâinile îi tremură, nu se poate concentra un singur minut asupra aceluiași lucru. Curios...“

Scriitorul își aprinse neîndemânatic altă țigară. Pantelimon-Ciolac se așază lângă Oprișan dregându-și glasul.

- Cunoașteți vreo adresă la Viena? Am auzit că-s pungași mari, nu te poți apropia de nimic.

Economistul îi răspunse fără să scoată nasul din fular.

- Nu mă duc în aprovizionare.

- De fapt, ce vă interesează? întrebă Val Iacobescu.

- O cameră.

- Există un hotel lângă Westbahnhof. Fux sau Fox. Curat și cu prețuri accesibile.

- Rahat! O porcărie! mormăi Oprișan. Două sute de șilingi pe noapte!

- Cât?! se sperie contabilul, 200 de șilingi?!

Caricaturistul își netezi mustața:

- Sunt și hoteluri mai rezonabile. Cu doi poli rezolvați problema.

- Unde? sări Ciolac scoțându-și carnetul și stiloul.

- La Caracal...

Diamantopol își mângâie cârjele. Spuse încet:

- Încercați pe Mariahilfer Strasse, la o pensiune.

Revizorul se îndreptă spre infirm cu mâna întinsă:

- Laurențiu Pantelimon-Ciolac. Îmi pare bine. Își deschise din nou carnetul: Unde ați spus?

Scriitorul Vasile Mareș îi aruncă o privire urâtă și deschise revista. Ochiul alunecau distrați peste paginile ilustrate. Soții Hagianu urmăreau absenți forfota mulțimii. Bătrânul se întoarse la stegulețul galben abandonând ceasul preotului. Iustin Făgădău îl băgă în buzunar.

Revizorul-contabil își înșurubă cu grijă capacul stiloului:

- Vă mulțumesc. Peste două ore și jumătate suntem la Viena. Așa că...

- La 13 februarie 1960 - declară amuzat caricaturistul -, cursa Londra-Roma s-a prăbușit deasupra Alpilor. La 13 aprilie același an, un avion de pasageri cade în Pacific. O lună mai târziu, dar în aceeași zi - 13 mai, un Boeing explodează în aer

cu 140 de călători la bord. Se interesă amabil: Știți în câte suntem astăzi?

- 13 iulie, bâlbâi Laurențiu Pantelimon-Ciolac.

Toți se întoarseră surprinși. Economistul Oprișan decretă scurt:

- Vacs!

- Cine mai crede azi în superstiții? Întări contabilul, ciocănind în același timp cu degetul îndoit în banca de lemn.

Val Iacobescu îi privi surâzând pe fiecare, apoi își reluă lectura.

- Oare cum o să ni se pară Viena după atâția ani, nici n-am curajul să spun câți? șopti Elena Hagianu.

Bărbatu-său își holbă ochiul fără monoclu.

- Neschimbată. Tot ce s-a construit nou e la margine. Au lăsat centrul intact.

- Catedrala Sfântul Ștefan... Acolo am ascultat prima oară *Missa solemnis* a lui Beethoven. Ce splendoare! A doua oară...

- Știu. La Lise Marcian, în timpul războiului.

- Ții minte? Își întoarse fața veștejită: Era în aprilie. Ușa spre verandă rămăsese deschisă și toată camera de muzică mirosea a liliac. Parcă văd ciorchinii aceia grei. E curios ce rar ne gândim la lucrurile astea... Ce-o mai fi făcând Lise?

Făgădău prinsese crâmpie din conversație: „Lise... Camera de muzică... Hm... vremuri apuse.“

Elena Hagianu scoase din sacul de voiaj o carte: *Saint Bernard*.

Miss Dorothy James-Porter văzu titlul și sări ca un cintezo.

- Oh! *Saint-Bernard*.

Oamenii o măsurară surprinși. Femeia prinsese viața pe neașteptate, surâdea fermecător. Nu dădu atenție stupefecției generale și continuă netulburată:

- Totdeauna am susținut că *Saint-Bernard* este o rasă superioară. Un câine amabil, plin de sensibilitate. Îl recomand călduros ori de câte ori am ocazia. Când îmi amintesc de Barry, îmi dau lacrimile.

- Barry? Întrebă, surprinsă Elena Hagianu.
- *Yes, Barry.* Închipuiți-vă, a salvat 60 de oameni prinși de o avalanșă și i-a cărat la mănăstire. Un *darling...* și sărută aerul.
- Vorbele i se buluceau la gură. Se temea să nu fie întreruptă.
- Desigur, e foarte inteligent și Dingo, dar lipsit de inimă. Urăște celelalte rase și mai ales pe europeni. Dacă vă amintiți, când a sosit la Paris a început să urle de îndată ce a făcut cunoștință cu clima civilizată. Firește! În 1699, a fost abia descoperit în Australia. N-a avut timp să se stileze.
- Ce vrea? se interesă în surdină Ciolac.
- Iacobescu ciocăni discret cu degetul pe tâmplă.
- O chestie cu câini... Bate câmpii la modul cel mai voios.
- Celălalt îl măsură buimac. Englezoaica se desfășura cu pânzele întinse:
- Basetul e un câine admirabil de interior. Capricios, desigur, puțin ipocrit, dar foarte puțin. Admirabil pentru oameni în vârstă, plin de atenții delicate. Ca să nu mai vorbesc de *caniche*.
- Prin fața peretelui de sticlă trecu o pereche înlănțuită. Fata cu fusta foarte scurtă se rezemase de umărul tânărului care o săruta din mers.
- Laurențiu Pantelimon-Ciolac își ridică arogant bărbia:
- Elementară lipsă de decență! Sau mai degrabă nesimțire! Da, asta e termenul: Nesimțire! Ați văzut ce fustă avea? Aproape că i se vedea... Mă întreb, domnilor, nu-i așa, unde o să ajungem cu manierele astea deșănțate?! Păi pe vremea mea, când intra tata în odaie săream de pe scaun și-i pupam mâna.
- Impresionant. Și? A contribuit cu ceva chestia asta la reușita dumitale în viață? se interesă amuzat caricaturistul.
- Da! strigă Ciolac și Mareș scăpă revista. Mi-a trasat o linie de conduită în societate, m-a învățat ce înseamnă cinstea, bunul simț și respectul față de bătrâni. Dar iată că există din nefericire, nu-i așa, de-alde dumneata – degeaba te superi –, care încurajează astfel de purtări.
- Nu mă supăr, domnule Ciolan.

- Pardon! Ciolac! rectifică înțepat contabilul. Laurențiu Pantelimon-Ciolac.

- Mă rog. Trebuie să recunoști însă că fata avea niște picioare trăsnet. De milioane! Păcat să nu le arate. Dacă ar fi după mine, aş decreta prin lege, care-s bine făcute, să umble goale. Ciolac îl privea sufocat. S-au schimbat vremurile! Acum, când prelații joacă fotbal la Vatican – și fie vorba între noi nu-i nimic rău în asta, de ce să anchilozeze nefericiții, numai pentru că sunt funcționarii lui Dumnezeu? -, te necăjește faptul că o fustă are 40 de centimetri mai puțin decât erai obișnuit să vezi la mama dumitale?!

Făgădău primi săgeata cu același zâmbet blând. Profitând de pauză, englezoaica se ridicase în picioare perorând înfierbântată. Făcea impresia că uitase unde se află.

- *Scottish-terrierul, fox-terrierul și loulou de Poméranie* sunt fără egal! Când Lady Elisabeth Winston a cumpărat un *chow-chow*, eu i-am spus: Ei bine, Lady Elisabeth, n-o să mă convingeți că negustorul acela blestemat n-a încercat să vă influențeze. O englezoaică și o lady ar fi ales un *griffon* ori în cel mai rău caz un *foxhound jurançon*, și atunci n-aș fi avut nicio pretenție. Da, așa i-am spus! Noi, în cadrul societății pentru protecția animalelor...

- E clar! înțelese în sfârșit Iacobescu.

Elena Hagianu se strânse lângă brațul bărbatului.

- Ții minte când am plecat la Madrid? Era o noapte asemănătoare. Ceață, rece... În *wagon-lit* se făcuse frig și tu mi-ai pus pe umeri pardesiul tău. Ai desfăcut sticluța de Cointreau. Parcă simt aroma... În cușeta de alături se afla o pereche în voiaj de nuntă. Erau teribil de jenați...

- Sunt și ei bătrâni acum, mormăi Hagianu.

- Hi! Hi!

Bătrânul își ridicase picioarele în dreptul gurii pedalând în aer. Făgădău îi mângâie brațul.

Stewardesa Nina Aldea apăru cu o mapă sub braț:

- Pofțiți la autobuz, vă rog.

Caricaturistul o măsură cu un zâmbet de golan bătrân.

Șopti la urechea contabilului:

- Hm! Curățică! Oare cine o lucrează?

Fata luă în primire bătrânelul mulțumindu-i din ochi preotului. Ovidiu Diamantopol își potrivi cărjele și încercă anevoie să se ridice. Nina Aldea păru să ezite.

- Am să-l ajut eu pe dumnealui, șopti Făgădău, uitându-se la infirm.

Mareș și Oprișan ieșiră primii.

Sprijinit de brațul preotului, Diamantopol îmbrățișă pista luminată. Reflectoarele, terenul plat îi amintiră cu un șoc alt peisaj. Și străveziu, în contururi neclare, o siluetă de coșmar: Diavolul Alb.

Revizorul-contabil Laurențiu Pantelimon-Ciolac îl ajunse din urmă pe Iacobescu:

- Spune-mi, te rog, chestia cu accidentele în aer a fost o glumă, nu-i așa?

Caricaturistul surâse enigmatic:

- Desigur. Îl privi țintă: Dar mai ai timp să te răzgândești...

CIUDĂȚENII LA ZECE MII DE METRI

Trenul de aterizare părăsi pista și avionul începu să urce spintecând noaptea. Bucureștiul rămăsese jos, în prăpastie, ghem de lumini tivite cu negură.

Val Iacobescu încercă să-și imagineze Calea Victoriei, Calea Victoriei așa cum o știa el, la două sau trei dimineța, cu cheflii rătăciți căutând o bombă unde ar mai găsi ceva de băut, cu taxiuri goale încetinind brusc în preajma pietonilor solitari. Calea Victoriei cu stopuri adormite și ferestre mute în spatele cărora oamenii visează la te miri ce, cu câte un câine vagabond adulmecându-ți poalele și cerșind adăpost. Se gândi apoi la nevastă-sa. Un zâmbet cald îi înflori pe buze.

Iustin Făgădău își făcu o cruce mare și îngână o rugăciune surdă cu ochii închiși.

Stewardesa înveli picioarele moșneagului cu o pătură cadri-lată. Nichita Dumitrescu ținea în mână două creioane colorate și o bucată de hârtie.

– *Hi!* Fac o căsuță!

– *Bon voyage, chéri,* suflă Elena Hagianu.

În ochi avea lacrimi. Bărbatul îi strânse degetele.

Economistul Anton Opreșan smulse pardesiul din cârlig și se ridică ostentativ.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă Nina Aldea.

– M-ați luat de tâmpit, așa-i!?

– Nu înțeleg.

– Dumneata nu vezi că stau pe aripă? Chiar n-am nicio perspectivă!

Caricaturistul râse:

– E noapte, dom'le! Ce perspectivă să ai?

Economistul păru deconcertat, dar nu abandonează.

– Treaba mea! E o chestiune de principiu în primul rând. Adică de ce să-și bată ăștia joc de minel?

Studie poziția locurilor goale și alese nu prea convins un scaun alături de Pantelimon-Ciolac.

– Nu cred că ești prea inspirat, observă Iacobescu ascunzându-și zâmbetul. În caz de accident, Doamne ferește, cei mai expuși sunt călătorii din față. Vreau să spun cei din imediata apropiere a cabinei de comandă.

Brusc, ca la un semnal, Ciolac și economistul se ridicară precipitându-se spre coada avionului.

Miss Dorothy James-Porter îi privi nedumerită fără să înțeleagă nimic.

Ovidiu Diamantopol își lăsă capul pe spate.

...A suta călătorie cu avionul. Lumea traversată în lung și-n lat. Bregenz–La Paz–Bombay–Fort de France–Viena, cu barca pe Amazoane sau în sanie, orbit de ghețurile Alaskăi. Voiajuri încăpățânate, dictate de o fantezie străină, de o himeră. Acum, cea mai scurtă și poate ultima călătorie...

Vasile Mareș își privi ceasul.

„Au trecut abia cinci minute.“

Simți o atingere pe umăr.

– Cu dumneata n-am făcut cunoștință. Revizorul-contabil își trecu brațul pe sub nasul lui Opreșan pentru a putea da mâna. Îmi dai voie? Laurențiu Pantelimon-Ciolac.

– A, da... Mareș... Vasile Mareș, scriitor.

- Extraordinar! Știi că am auzit de dumneata! După ton, celălalt urma să-i fie recunoscător. Da, da, am citit ceva în *Revista literară*, dacă nu mă înșel...

- Vă înșelați, se strâmbă Mareș. Sublinie: În *România literară* n-am publicat niciodată.

- Exclus! Probabil nu-ți mai amintești. Chiar m-a izbit numele. Am o mătușă din partea mamei, Marie-Jeanne Mareș, nevasta generalului. Râse din gât: Om fi rude, mai știi...

- Nu cred.

- Cunoști Viena?

- Puțin.

- Frumos oraș, se ambală Ciolac. Iar vienezii... amabilitatea personificată! Am făcut studiile acolo. Asta se întâmplă prin 1931-1932. Mi-aduc aminte, aveam o gazdă pe lângă Prater. Fiică-sa...

Mareș se agăță de stewardesă ca de un colac de salvare:

- Domnișoară, dacă ești amabilă, o cafea și un coniac mare. Ciolac își umezi buzele:

- Și mie... o oranjadă.

Caricaturistul nu rezistă ispitei:

- Știi cât costă, domnule Ciolan?

- Pardon! Ciolac! Laurențiu Pantelimon-Ciolac. Ai să mai auzi de numele ăsta!

- Sunt convins.

Fata dădu să plece, dar contabilul o opri:

- Cu titlu informativ, nu-i așa... Cât costă o oranjadă?

- Servim numai *jus*. Cincisprezece cincizeci.

Omul rămase cu gura căscată:

- Cât?! 15,50?! Dar unde vă treziți?

- La drumul mare! făcu Oprișan ridicându-se. Bandiți, domnule! Sunt în stare să te dezbrace!

- Bine c-am întrebat.

Stewardesa se interesă zâmbind subțire:

- Mențineți comanda?

- Ei bravo! Crezi că eu fur? Ce te tot foiești, domnule?

Oprișan aștepta în picioare cu pardesiul pe braț:

- Nu-mi place aici. E prea izolat. Merg mai în față.

Ciolac se luă după el.

- Ai dreptate. Dumneata rămâi?

Scriitorul nu-i răspunse. Iacobescu se uită amuzat la economist.

- Tot nu ți-ai găsit locul? Dacă nutrești convingerea că te avantajează, sunt gata să ți-l cedez pe-al meu.

Oprișan cântări poziția apoi clătină din cap nemulțumit.

- Trage. Totdeauna trage lângă fereastră.

Pipăi îndelung stofa, încercă suspensia câtorva fotolii și în sfârșit se așeză lângă Ciolac.

Revizorul-contabil își relua amintirile:

- Și cum vă spuneam, domnilor, în 1932 studiam la Viena. Tinerel, de familie, bani, evident fata gazdei a pus ochii pe mine. Uite așa niște cozi avea! Își arătă antebratul: Blonde ca mătasea de porumb. Și un ten carminat... Petală de roză. Când roșea, ziceai că și-a dat cu chinoroz.

- Dar ea, sugeră caricaturistul, nimic! Naturală!

- Sută la sută, domnule!

- Gretchen! pufni disprețuitor economistul Oprișan.

Ciolac îi privi nasul ascuțit, ochii mici, gura cârtitoare și clătină capul:

- Un boboc de fată, ascultați-mă pe mine! Ce buzife! Ce ochișori! Adoptă subit tonul de idilă: Sâmbătă seara mergeam la o berărie pe lângă Opernring. Eu luam doi țapi și ea ronțăia covriși cu susan...

- Bănuiesc că-i dădeau lacrimile de recunoștință, observă caricaturistul.

- Dar ce, interesate ca deșănțatele astea de azi?! E posibil?! Vine fiu-meu la mine și zice: „Tată, atinge-mă cu un pol, să-mi scot gagica“.

- Și junele culant! Calcă bine...

- „Un pol!“ Ca să nu mai vorbim de vocabular! „Un pol? zic. Ai înnebunit?! Un pol? Adică zece pâini?“

Val Iacobescu continua să se amuze.

- Clar! O să-l ruineze femeile...

- „Ține minte de la mine! Pe maică-ta o duceam la un film și ăla colea, în Rahova, că era 2,50 lei biletul. Nu știe că ești student?”

Caricaturistul izbucni în râs.

- Hai că ai haz, nene! Zi mai departe cum e cu buzițele nemțoaicei.

- Oribil! Miss James-Porter își fixă mai bine aparatul în ureche. Singurul animal care nu mi-e prieten: șobolanul! Numai când mă gândesc...

Făgădău o asculta resemnat, clătînând capul la intervale regulate.

- A venit în Europa în 1727 traversând Volga înot. Îmi amintesc că atunci când secretara asociației, Miss Susan Stevenson – o fată adorabilă, cu un păr minunat –, m-a anunțat că în cartierul de vest a început o campanie împotriva șobolanilor, nu m-am opus. Mi-am întărit inima și mi-am întors obrazul. Exact cum vă spun. Mi-am întors obrazul. Dorothy James-Porter strânse pumnii. Înțelegeți?

Preotul îi dădu toate asigurările că înțelege foarte bine.

- Nu, nimeni nu va afirma despre mine că sunt o femeie fără suflet. Am înființat orfeline, un spital, chiar un cimitir pentru animale și nu mi-e rușine să recunosc că tot eu am inițiat rubrica „Adoptați-mă” din magazinele ilustrate.

- Adoptați-mă?

- Nostim, nu? Știți cum procedăm? Fotografiam câinii și pisicile găsite și le publicăm pozele în reviste. Nu vă puteți închipui câți bieți micuți am reușit să cazăm până acum.

Ciolac îl trase de mânecă pe caricaturist:

- Ce tot cârâie aia?

- Despre pisicile orfane.

- E limpede. Scleroza...

- Avem oameni devotați...

Când vorbea, Miss James-Porter pulveriza stropi de salivă și Făgădău își ducea mereu mâna la nas, vânându-i ca pe țânțari.

- Chiar această domnișoară Stevenson, secretara. Ce fată admirabilă! Luna viitoare împlinește 70 de ani. Ne-am gândit să-i

comandăm o pendulă cu doi ogari din bronz. Nu credeți că e minunat?

Preotul se înecă.

- Desigur...

Elena Hagianu își netezi părul fără culoare:

- Sunt atât de fericită, *chéri*. Nu mâine, dar poimâine am s-o caut pe Anne-Marie Von Rothman. Avu un răs mic: Mi-am amintit ceva nostim. Știi, ea era externă. Se purtau ghete înalte cu șireturi. Perechea care-i plăcea avea trei numere mai mult. Le-a cumpărat așa... Tot pensionul a murit de răs, până și belgianca, domnișoara Lévrier, profesoara de pian.

- Uu... Uu... Uu..., chiui prelung bătrânelul.

Își umfla și-și dezumfla obrazii pufăind ritmic.

- *Le malheureux*... Umerii doamnei Hagianu se înfiorară: Nu mi-ar plăcea să ajung ca el. Prefer câțiva ani mai puțin. Și încă ceva: să mor pe neașteptate. Să nu știu de dimineață că seara ori peste câteva ore îmi voi da sufletul. Asta-i cel mai chinuitor: agonia. Agonia conștientă.

Stewardesa aduse cina. Tăvi apetisante cu pachetele aseptice: șuncă, ouă, pui rece, cașcaval, tartine cu ciuperci.

Anton Oprișan aruncă o privire circumspectă spre porțiile celorlalți, apoi strâmbă din nas. Chemă pițigăiat:

- Domnișoară!

Fata veni precipitat. Economistul nu era un pasager comod. Cunoștea genul.

- Aș putea afla de ce tocmai mie trebuie să-mi dați piciorul? Nu suport picior de zburătoare! Vreau piept!

- Imediat!

Oprișan reținu tava:

- Un moment! În al doilea rând, cașcavalul e numai coajă, ciupercile un pretext, chifla cea mai mică!

- Știți, ne vin gata ambalate.

- He, he! Râse economistul ca unul pe care nu-l poți păcăli arătând cu degetul spre ceilalți: Ale dumnealor nu tot ambalate vin? Se compară?! Începu să se monteze: Nu înțeleg ce

aveți cu mine?! Vă sunt antipatic? Par mai tâmpit decât... Găsi: amicul Laurențiu Pantelimon-Ciolac?

Contabilul țâșni în picioare:

- Domnule! Cere-ți scuze imediat!

- De ce? Eu te consider un om normal. Etalon de măsură.

Nina Aldea luă tava și dispăru în oficiu. Iacobescu râdea sincer amuzat:

- Ești teribil! Mă întreb din ce ți se trage.

Oprișan respinse provocarea. Colțul gurii îi zvâcnea. Studie îndelung a doua porție și începu să mănânce cu aer de martir.

Pantelimon-Ciolac îl privea otrăvit. Când stewardesa îi întinse cina, refuză scuturându-și mâinile.

- Nu domnișoară, mulțumesc. Seara nu mănânc. E, nu-i așa, mai sănătos. Și privi important peste capetele călătorilor.

- Individul nu știe că cina intră în prețul biletului, suflă caricaturistul la urechea lui Diamantopol. Îi e frică să nu plătească. Abia aștept să i-o spun. Evident, când ajungem la Viena.

Infirmul îl privi lung:

- Ai o inimă...

- Dă-l naibii! Mă enervează!

Ochii caricaturistului alunecară în lungul avionului. Scriitorul Vasile Mareș mânca absent. Părea că înghite greu. Făgădău mânca delicat, cu gesturi mici de femeie. Hagianca, sub pretexte străvezii, ceda bucățile cele mai bune bărbatului care se opunea de circumstanță. Diamantopol aproape nu se atinsese, englezoaica mesteca saxon și conștiincios, iar Ciolac răbda stoic.

Val Iacobescu râse încetișor. O idee îi trecu prin minte:

- Știi ceva?

- Îm? făcu Oprișan puricând bucatele și izolând dezgustat ceea ce i se părea suspect.

Caricaturistul se aplecă mângâindu-și mustața scurtă:

- Am făcut un calcul: Suntem vasăzică zece pasageri...

- Îl pui și pe asta cu stegulețul la socoteală? Mă rog, să zicem zece. Și ce-i cu asta?

- Ai răbdare! Cu stewardesa fac unsprezece. Plus doi piloți...

Oprișan își holbă ochii mici.

- Știi că ai dreptate? *Suntem 13.*

- Exact! exclamă satisfăcut Iacobescu. Un număr al naibii de norocos!

Oamenii tăcură. Gândurile li se încrucișau: „Diamantopol! Ce caută aici? Să fie o simplă întâmplare?”

„Încă zece minute. Ar fi trebuit să pun cuțitul în buzunarul hainei.“

„Oare m-a recunoscut?”

„Nu bănuiește nimic. N-are cum să bănuiască. Până acum, totul a decurs perfect.“

„Doamne, Dumnezeuule ajută-mă! Dacă și de data asta îl pierd...”

„Totul e să-mi păstrez calmul. Poate că nu e decât o coincidență, deși... omul ăsta ar fi în stare să mă caute și pe lumea cealaltă. Hans! Imbecilul! L-a avut în mână...”

„Încă nouă minute.“